

ἀπαλλαξίδι τό, Κύθηρ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ. Μεσσ. Τρίπ.) — ΘΚληρονόμ. ἐν Κρητ. Στοῦ 3 (1911) 127 ἡπαλλαξίδι Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπαλλάζω (II) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Ἀπάλλαμα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Τὰ ἀπαλλαξίδια τῆς εἶναι σὰν νὰ μὴν τὰ φόρεσε Τρίπ. Τ' ἄλλα ἀπαλλαξίδια μου ἀτός μου τὰ πλένω 'ς τὸ ρέμα ΘΚληρονόμ. ἐνθ' ἄν.

ἀπαλλαξίμι τό, Ζάκ. Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ἀλλάξιμι.

Ἀπάλλαμα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Πῆρα τ' ἀπαλλαξίμινα νὰ τὰ πλύνω Μεσσ.

ἀπαλλάργα ἐπίρρ. Παξ. Χίος ἀπάλλαργα Πελοπν. (Λάστ.) ἡπαλλάργου Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ἀλλάργα.

Μακρόθεν ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Κι ἀπάλλαργα τοὺς χαιρετάει κι ἀποκοντὰ τοὺς λέει Λάστ. Συνών. ἀλλάργα 1 β.

ἀπαλλαργάρω Κάρπ. ἀπολλαργάρω Κάρπ. Τῆλ. Χίος ἀπολλαργέρω Κάρπ. Κάσ. ἡπολλαργέρω Κάλυμν. Ἀόρ. ἀπολλαργάρισα Χίος.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀλλαργάρω.

Ἀπομακρύνω τι Κάλυμν. Κάσ. Καὶ ἀμτβ. ἀπομακρύνωμαι, φεύγω Κάρπ. Κάσ. Τῆλ. Χίος: Ἀσμ.

Διόχνεις με, μάννα, διόχνεις με, μ' ἐγὼ νὰ φύω θέλω, ν' ἀπαλλαργάρω 'ς τὰ μακρὰ κ' εἰς τὰ ξενιτεμένα Κάρπ.

Σὰ τὸ λεμόνι κίτρινη μ' ἔκαμεν ὁ σεβδᾶς σου, ν' ἀπολλαργάρω δὲ μπορῶ μὲ ὥρα ἀποκοντὰ σου αὐτόθ.

Σὰν ἀπολλαργαρίσανε τρία μίλλια τοῦ πελάου, ὁ νεὸς ἐποδιαντράπησε τὸ ἀπλώνει 'ς τὴν ποδῶ της Χίος Συνών. ἀλλαργάρω, ἀλλαργένω, ἀλλαργεύω 1.

ἀπαλλεῶς ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ἀλλεῶς.

1) Κατ' ἄλλον τρόπον, ἄλλως, διαφόρως πολλαχ.: Ἄν μπορῆς κάμε ἀπαλλεῶς. Δὲ μπορῶ νὰ κάνω ἀπαλλεῶς πολλαχ.

2) Ἐξ ἄλλου, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει πολλαχ.: Κι ἀπαλλεῶς γιὰ ποῖο σκοπὸ; Λεξ. Δημητρ.

Συνών. ἀλλέα, ἀλλεῶς, ἀλλεώτικα 2, διαφορετικά.

ἀπάλλοτε ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπαλλότες Σῦρ. ἀπαλλουτὲς Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ἀλλοτε. Ὁ καταβίβασμός τοῦ τόνου ἐν μὲν τῷ τύπ. ἀπαλλότες κατ' ἀναλογ. πρὸς τὸ ὁπότε, ἐν δὲ τῷ ἀπαλλουτὲς κατὰ τὸ προχτές, χτές κττ.

Ἐν ἄλλῳ χρόνῳ, ἄλλην φοράν, ἄλλοτε ἐνθ' ἄν.: Ἀπαλλουτὲς πῆγα γὼ γιὰ ξιδ', ἀλλὰ δὲν εἶχι Αἰτωλ. Ἀπαλλουτὲς δὲν ἦρθι αὐτόθ.

ἀπαλλουτινὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπαλλουτινὸς Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάλλοτε καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ινός.

Ὁ εἰς ἄλλην ἐποχὴν, εἰς ἄλλους παλαιούς χρόνους ἀνήκων, παλαιός: Εἶνι ἀπαλλουτινὸς ἄθρουπος. Συνών. ἀλλοτινός 1, παλαιός, πρωτινός.

ἀπαλλοῦ ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ἀλλοῦ.

Ἀπὸ ἄλλο μέρος, ἄλλοθεν: Ἡρθα - πῆγα ἀπαλλοῦ. Ἀπαλλοῦ εἶναι (δὲν εἶναι ἐντόπιος) κοιν. Ἀπαλλοῦ ἔρθα καὶ

κ' ἐπέντεσέ με Χαλδ. || Φρ. Ἀπαλλοῦ νὰ τό βρῆς! (ἄλλος νὰ σὲ τιμωρήσῃ δι' ὅσα μὲ ἠδίκησες! Πβ. φρ. ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ τό βρῆς!) κοιν. Πάγαινε ἀπαλλοῦ (φρόντισε νὰ τύχῃς βοήθειας παρ' ἄλλων. Συνών. φρ. ἀλλοῦ μπαλώσου) πολλαχ. Συνών. ἀπαλλοῦθε.

ἀπαλλοῦθε ἐπίρρ. σύνθηθ. ἀπαλλοῦθ' Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀπαλλοῦθενε Πελοπν. (Βούρβουρ. Κυνοῦρ. κ. ἄ.) ἀπαλλοῦθενε Πελοπν. (Βούρβουρ. Κυνοῦρ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ἀλλοῦθε.

Ἀπαλλοῦ, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Δὲν τὸν εἶδα, γιὰτ' ἔφυγε ἀπαλλοῦθε. Ἀπαλλοῦθε πέρασε σύνθηθ.

ἀπαλογῇ ἡ, ἀμάρτ. ἀπαλογῆς Σίφν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπαλὸς καὶ τοῦ οὐσ. γῆ.

Εἶδος μαλακῆς γῆς.

ἀπαλογύριστος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ.² 107

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπαλὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. γυριστός <γυρίζω.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔχει προσκλίνει πρὸς τὴν ἐτέραν τῶν πλευρῶν διὰ νὰ ἀναπανθῇ προχείρως: Ποίημ.

Καὶ ἀπαλογύριστη δεξὰ κι ἀκκουμπημένη ἀπάνου 'ς τὸ δεξιὸ πόδι ἀνάλαφρα γυρίζει πρὸς τὰ πίσω, τ' ἄλλο της πόδι καὶ βαστᾷ μὲ τὸ ζερβὶ τὸ χέρι.

ἀπαλοζώνω ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ.² 87

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπαλὰ καὶ τοῦ ρ. ζώνω.

Ἐλαφρῶς περιβάλλω, πλαισιώνω χωρὶς νὰ στενοχωρῶ τι: Ποίημ.

Πέφτει τ' ἀπλόχωρο λιβάδι | τ' ὀλόχλωρο, τ' ὀλανθισμένο κι ἀποπαντοῦ τὸ ἀπαλοζώνουν | τῆς ἀνοιξὶς τὰ περιβόλια

ἀπαλοκάβουρας ὁ, Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπαλὸς καὶ τοῦ οὐσ. κάβουρας.

Εἶδος καρκίνου. Συνών. ἀμμοδύτης 1, ἀμμοκάβουρας, τσαγανός. [**]

ἀπαλοκαβούρι τό, Κέρκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπαλοκάβουρας ἢ ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπαλὸς καὶ τοῦ οὐσ. καβούρι.

Μικρὸς ἀπαλοκάβουρας, ὁ ἰδ.

ἀπαλοκοπιὰ ἡ, Λεξ. Δημητρ. ἀπαλουκοπιὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀπαλοκοπῶ.

1) Μαλθακότης, τρυφηλότης Στερελλ. (Αἰτωλ.): Γέρασι τῶρα κι θελ' οὐλον ἀπαλουκοπιές (ἦτοι ἀπαλὸ ψωμί καὶ ἀπαλὸ στρῶμα). Κ' μὴθ' κα καλὰ ἀπόφι, εἶχα ἀπαλουκοπιὰ (ἀπαλὸν στρῶμα). 2) Ἀπαλὴ καὶ εὐληπτος τροφή Λεξ. Δημητρ.

ἀπαλομάλλης ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπαλὸς καὶ τοῦ οὐσ. μαλλί.

Ὁ ἔχων ἀπαλόν, μαλακὸν τρίχωμα: Ἀπαλομάλλικο ὄζῳ.

ἀπαλονύχης ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπαλὸς καὶ τοῦ οὐσ. νύχι.

1) Ὁ ἔχων ἀπαλοὺς ὄνυχας, ἐπὶ ὑποζυγίων τὰ ὅποια ὅταν δὲν εἶναι συνηθισμένα νὰ βαδίζουν εἰς ἀνώμαλα καὶ πετρώδη μέρη παθαίνουν ἀπάλυνσιν τῶν ὀνύχων καὶ δυσκολεύονται νὰ βαδίζουν. 2) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου ὁ βαδίζων ἀργά, δυσκίνητος, νωθρός: Μούρ' ἀπαλονύχη, πορπάθει! Συνών. ἀπαλοπόδης, ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀνεμοπάτης.

ἀπαλονυχιάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπαλονύχης.

Ἀποκτῶ ἀπαλοὺς ὄνυχας καὶ ἐπομένως βαδίζω δυσκό-

